

У МАМИ НА РОБОТІ

Якби я мав розповісти про всю свою родину, то ця розповідь не закінчилася б ніколи. Тому я розкажу тільки про тих, кого люблю, і тих, кого не люблю.

Найбільше я люблю себе.

Народився я тому, що мама не могла знайти роботу. Кожного разу переповідаючи цю історію, вона поспішає мене запевнити, що любить мене понад усе і що тато теж мене любить (хоч він знайшов роботу і без моєї допомоги). Ну принаймні мамі я допоміг.

А було це так. Коли мама шукала роботу, директори питали її: чи є у неї багато часу, щоб працювати в будь-яку пору дня і ночі, чи є у неї досвід роботи і чи є в неї діти, які б не потребували її постійного піклування. У мамі було все, от тільки дітей — ні таких, що потребують

**ФІЛІПЕК
НА НОГАХ!**

підкування, ні таких, що не потребують підкування, — не було. Одного дня вона не втрималася: «А нехай йому грець!» і вирішила-таки народити собі й поставити на ноги дитину. Хлопчика, що народився, вони з татом назвали Філіпек, а прізвище дали своє — Вужек.

Батьки дуже швидко поставили мене на ноги. Але директори, у яких мама знову шукала роботу, не любили маленьких дітей. На роботу маму прийняли аж тоді, коли

дідусь Збишек, тато мого тата, став на оголений електричний кабель і ледь не засмажився на шкварку, бо дідусь проводить струм так само, як кабель у стіні. Дідусеві сказали стрибати на radoщах, бо те, що він вижив, — справжнє чудо, але на роботу ходити йому заборонили.

Мама непокоїлась, що дідусь знову захоче під'єднатися до струму, і тому щоденно залишала мене з дідусем, аби я уважно його пильнував. Тоді ж директори повірили мамі, що я вже достатньо самостійний, і врешті прийняли її на роботу. А я з того часу страшенно переймався, чи дійсно я достатньо самостійний. Дуже мені не хотілося, щоб мама втратила через мене роботу.

Одного дня мама сказала, що візьме мене з собою на роботу, бо дідусь зі мною вже натерпівся, у школі бушував грип, а тато знову був у відрядженні — зрештою, його завжди не було у найпотрібніші моменти. І я почав переживати.

— Завтра наша фірма переїжджає з шістнадцятого на п'ятнадцятий поверх. У цьому гармидері ніхто тебе й не помітить, — заспокоїла мене мама і додала, що її знайома, пані Аня, також приведе свою дитину. Її чоловік кілька років тому поїхав у відрядження і досі не повернувся.

Від цієї новини мій страх минув, більш того, я навіть дуже зрадів.

Наступного ранку відчуття радості мене не полишало.

— Я познайомлюся з новим товаришем! — вигукував я і підстрибував на ліжку так, що аж розбудив маму. — Ми йдемо на роботу! — змовницьки нагадав я їй.

Хоч би там як, але на роботу запізнюватися не можна. І я це добре знаю.

Заспана мама перепитала:

— Невже? — і відразу сама собі відповіла: — А, точно, я ж не маю з ким тебе залишити, — і, здалося, трішечки засмутилася.

— Не турбуйся, буде — класно! — намагався я її підбадьорити. Робота у фірмі, з якої звільняють за те, що в тебе є маленькі діти, може від усього відбити бажання.

— Ой, хоч би не занадто класно, — якимось невпевнено відповіла мама.

Ми сіли в авто. Мама довго розтирала руки, наче боялася поворушити кермом. Мені дуже хотілося додати їй сміливості, тому я проторохтів:

— Їдьмо з богом!

Так завжди каже мама моєї мами — бабуся Данута, коли сідає до нашого авто, і досі у нас не було жодної аварії, навіть із нетверезим водієм.

— Прошу тебе, хоч ти мене не нервуй! — шикнула на мене мама: вона завжди сварилася через це із бабусяю Данутою, попри те що вона ніколи не потрапляла в аварію, коли везла бабусяю.

— Але ж ми їдемо? — непевно перепитав я, бо злякався, що мама все-таки дасть задню і залишить мене із дідусям Збишеком.

І все ж таки ми рушили.

Мама мовчала цілу дорогу так, наче злилась на мене. Я почав співати одну з кричалок футбольного клубу «БАРСЕЛОНА», яких мене навчив тато ще до того, як мама навчила мене ходити. Я кілька разів повторив: